

Agatha Christie

IR TADA NEBELIKO NĖ VIENO

óbuolys.

Agatha
Christie

IR TADA NEBELIKO NĖ VIENO

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJOS

Vertė
LINA BUCEVIČIENĖ

*Karlui ir Merei – su didele meile
skiriu šią knygą.*

Parašiau šią knygą todėl, kad mane sužavėjo mintis sukurti tokį sudėtingą pasakojimą. Dešimt žmonių turėjo mirti taip, kad tai netaptų kurioziška ir liktų visiškai neaišku, kas yra žudikas. Knygą rašiau susidariusi kruopštų planą ir likau patenkinta rezultatu. Visi įvykiai buvo aiškūs, logiški, bet kartu ir gluminantys, nors turėjo visiškai pagrįstą paaiškinimą; iš tiesų tam buvo reikalingas epilogas. Knyga buvo gerai priimta skaitytojų ir puikiai įvertinta kritikų, bet labiausiai patenkinta jaučiausi pati, nes geriau nei bet kuris kritikas žinojau, kaip sunku buvo ją parašyti.

Agatha Christie

I

Pirmos klasės rūkomojo vagono kampe teisėjas Vorgreivas, neseniai išėjęs į pensiją, traukė cigarą ir susidomėjęs skaitinėjo „Times“ politikos naujienas. Netrukus jis padėjo laikraštį į šalį ir pažvelgė pro langą. Dabar traukinys skriejo pro Somersetą. Žvilgterėjęs į savo laikrodį pamatė, kad liko dar dvi valandos kelio. Minutyse jis perkratė tai, ką laikraščiai rašė apie Kareivio salą. Iš pradžių ją įsigijo amerikiečių milijonierius – aistringas buriuotojas, ir šioje salelėje netoli Devono krantų pasistatė šiuolaikiško stiliaus prabangų namą. Deja, nauja – trečioji – amerikiečio milijonieriaus žmona nepakentė supimo, todėl buvo nutarta salą su namu parduoti. Laikraščiuose sumirgėjo skelbimai apie salos pardavimą. Vėliau buvo pranešta, kad ją nusipirko kažkoks ponas Onimas. O jau tada gaudus paleido aukštuomenės gyvenimo kronikos reporteriai. Iš tikrųjų Kareivio salą nupirko Holivudo kino žvaigždė panelė Gabrielė Terl! Ji ten norinti ramiai praleisti kelis mėnesius, toli nuo reklaminio triukšmo ir publikos dėmesio. „Busy Bee“ delikačiai užsiminė, jog sala gali tapti karališkosios šeimos prieglobsčiu. „Ponui Merivederiui“ kažkas pašnibždėjo, jog salą savo medaus mėnesiui nusipirko jaunasis lordas L, kurį galų gale sužeidė Amūro strėlė. „Džonas“ turėjo nenuginčijamų žinių, kad salą įsigijo Admiralitetas, vykdysiantis čia kažkokius labai slaptus eksperimentus! Trumpai sakant, Kareivio sala buvo didžiausia to meto sensacija.

Teisėjas Vorgreivas išsitraukė iš kišenės laišką. Rašysena buvo beveik neįskaitoma, bet vietomis kai kurie žodžiai parašyti

neįtikėtinai aiškiai. „*Brangusis Lorensai... tiek metų apie Jus nieko negirdėjau... būtinai atvykite į Kareivio salą... žavingiausia vieta... reikia pasikalbėti apie tiek daug dalykų... senus laikus... bendrauti su gamta... šildytis saulutėje... 12:40 iš Padingtono stoties... Jus pasitiks Oukbridže...*“ Laiškas užbaigtas įmantriu parašu: „*Visada Jūsų – Konstancija Kalmington.*“

Teisėjas Vorgreivas mintimis nuklydo į praeitį, mėgindamas prisiminti, kada paskutinį kartą matė ledi Konstanciją Kalmington. Prieš septynerius, o gal net aštuonerius metus. Tuomet ji ruošėsi vykti į Italiją – šildytis saulėje, bendrauti su gamta ir *contadini**. Vėliau jis sužinojo, kad ji persikėlė į Siriją, kur ketino šildytis dar kaitresnėje saulėje ir gyventi vienybėje su gamta ir beduinais.

„Tik tokia moteris kaip Konstancija Kalmington ir galėjo nusipirkti salą bei apgaubti viską paslaptimi,“ – pagalvojo teisėjas. Jis linktelėjo galva, patenkintas savo logika. Paskui teisėjo Vorgreivo galva nusviro... Jis užmigo.

2.

Trečios klasės vagone, kuriame važiuo dar penki keleiviai, Vera Kleitorn atsilošė į suolo atkalnę ir užsimerkė. Kaip šiandien karšta keliauti traukiniu! Kaip malonu bus prie jūros! Jai tikrai labai pasisekė, kad gavo šį darbą. Kai ieškai darbo vasarą, tai beveik visuomet turi tąsytis su krūva vaikų. Vasarą įsidarbinti sekretore beveik neįmanoma. Netgi agentūra negalėjo suteikti jokių vilčių.

Ir tuomet ji gavo šį laišką.

„*Man Jus rekomendavo agentūra „Sumanios moterys“.*
Kaip supratau, jie Jus gerai pažįsta. Mielai mokėsiu tokį atlyginimą, kokio paprašysite, ir tikiuosi, jog pradėsite eiti

* valstiečiai (italų k.)

savo pareigas rugpjūčio 8 dieną. Traukinys iš Padingtono stoties išvyksta 12:40. Jus pasitiks Oukbridže. Priedu penkis svarus išlaidoms.

*Nuoširdžiai Jūsų
Ana Nensė Onim“*

Viršuje buvo atspausintas adresas: Kareivio sala, Stiklhevenas, Devonas...

Kareivio sala! Paskutiniu metu laikraščiai tik apie ją ir terašė! Įvairiausios užuominos ir įdomūs gandai. Nors tiesos juose greičiausiai mažai. Tačiau namą tikrai pastatė milijonierius ir kalbama, jog prabanga ten neišpasakyta.

Vera Kleitorn, išsarginta įtempto semestro mokykloje, mąstė: „Kūno kultūros mokytojos vieta trečiarūšėje mokykloje – ne kažin kas... Jeigu tik galėčiau gauti darbą kokioje nors padorioje mokykloje...“ Ir tuomet jai suspaudė širdį. „Ne, reikia džiaugtis ir tuo, ką turiu. Juk žmonėms nepatinka, jeigu buvai tardoma, net jeigu vėliau ir buvai išteisinta.“

Ji prisimena, jog tardytojas net pagyrė ją už savitvardą ir drąsą. Tardymas baigėsi gerai, geriau ir būti negalėjo. Ir ponis Hamilton jai buvo labai maloni. Tik Hugo (bet ji negalvos apie Hugo, ne!).

Staiga, nepaisant karščio, tvyrančio vagone, ją nukrėtė drebulys. Ji ėmė gailėtis, kad važiuoja prie jūros. Prieš akis iškilo vaizdas: Kirilas plaukia prie uolos, o jo galva tai iškyla, tai panyra vandenin... Panyra ir vėl iškyla... Panyra – iškyla... O ji, lengvais mostais kirsdama bangas, plaukia įkandin jo, tikrai žinodama, jog nesuspės...

Gilus jūros mėlis, rytai, praleisti gulint plažėje, ir Hugo... Hugo, kuris sakė, kad myli ją... Ne, ji negalvos apie Hugo...

Ji atsimerkė ir piktai pažvelgė į vyrą, sėdintį priešais ją. Aukštą vyrą įdegusiu veidu, šviesiomis, arti viena kitos susodintomis akimis ir arogantiška, beveik žiauria burna. „Kertu lažybų, jog jis daug keliavęs ir matęs daug įdomaus...“ – pamanė ji.

3.

Filipas Lombardas, vos metęs akį į priešais sėdinčią merginą, pagalvojo: „Gana patraukli, bet šiek tiek primena mokytoją... Šaltakraujiška ir, atrodo, iš tų, kurios moka pakovoti už save tiek meilėje, tiek gyvenime. Man vertėtų pamėginti...“

Jis susiraukė. Ne, dabar ne laikas apie tai galvoti. Darbas yra darbas. Dabar jam reikia galvoti tik apie darbą.

Idomu, koks tai bus darbas? Morisas buvo velniškai paslaptin-gas: „Rinktis jums, kapitone Lombardai.“

Jis susimąstęs paklausė: „Sakote, šimtas ginėjų?“

Jis tai ištarė nerūpestingai, tarsi šimtas ginėjų jam nieko ne-reikėtų. Visas šimtas ginėjų, kai jis neturi už ką net papietauti tie-siogine to žodžio prasme! Vargu ar pavyko apgauti Morisą – o tai ir bjauriausia – Moriso neapgausi, apie pinigus jis žino viską!

Tuo pačiu nerūpestingu tonu jis pasiteiravo: „Ir jūs negalite man suteikti daugiau informacijos?“

Tai patvirtindamas, ponas Izaokas Morisas papurtė pliką gal-velę. „Ne, kapitone Lombardai, daugiau nė žodžio. Mano klientas žino, kad jūs nepakeičiamas žmogus kebliose situacijose. Man pa-vesta jums perduoti šimtą ginėjų, o jūs savo ruožtu turite vykti į Stiklheveną, esantį Devone. Arčiausia stotis Oukbridže. Ten jus pasitiks ir nuves į Stiklheveną, o iš ten motorlaiviu nuplukdys į Ka-reivio salą. O ten jau pateksite mano kliento žinion.“

„Ar ilgam?“ – staiga paklausė Lombardas.

„Ne ilgiau kaip savaitei.“

Pešiodamas ūsiukus, kapitonas Lombardas tarė: „Tikiuosi, jūs suprantate, jog aš nesiimu nieko neteisėto?“

Tardamas šiuos žodžius, jis įtariai pažvelgė į pašnekovą. Ponas Morisas atsakė rimtai, nors jo storose lūpose šmėkštelėjo šypsena: „Žinoma, jeigu jums pasiūlys ką nors neteisėto, jūs visiškai laisvai galite to atsisakyti.“

Velniai rautų tą palaižūnišką akiplėšą – jis šypsojosi! Tarsi jis labai gerai žinotų, kad praicityje Lombardas toli gražu ne visuomet taip gerbė įstatymus...

Tuomet išsišiepė ir pats Lombardas. Dievaži, sykį ar du jis vos neįkliuvo. Bet viskas baigdavosi gerai! Jo nesulaikydavo niekas... Tikrai niekas. Ir Kareivio saloje jam tikriausiai neteks nuobodžiauti...

4.

Panelė Emilė Brent sėdėjo nerūkančiųjų vagone – labai tiesiai, kaip jai įprasta. Jai buvo šešiasdešimt penkeri ir ji nepakentė išglebimo. Jos tėvas, senosios mokyklos pulkininkas, laikysenai teikė labai daug reikšmės. Šiuolaikinis jaunimas buvo begėdiškai pasileidęs – tai atspindėjo jų manierose ir apskritai visame kame...

Apgaubta teisumo ir principingumo aureolės, panelė Brent išdidžiai kentė perpildyto trečios klasės vagono nepatogumus ir karštį. Dabar visi tokie išleptę! Dantys raunami tik nuskausminus, nuo nemigos geriama migdomieji, sėdima tik ant minkštasuolių ir pasiramščius pagalvėlėmis, merginos vaikšto nežinia kuo apsirengusios, o vasarą pliažuose vartosi tiesiog pusnuogės... Panelė Brent kietai sučiaupė lūpas. Savo pavyzdžiu ji norėjo parodyti, kaip dera elgtis tam tikro visuomenės sluoksnio žmonėms.

Ji prisiminė praėjusią vasarą. Šiaip ar taip, šiais metais viskas bus kitaip. Kareivio sala... Mintyse ji dar sykį perskaitė daugybę kartų skaitytą laišką:

*„Brangioji panele Brent,
tikiuosi, jog dar prisimenate mane? Prieš keletą metų,
rugpjūtį, mes gyvenome Belheveno pensione ir, kaip man
atrodė, mus daug kas siejo.*

Dabar aš atidarau nuosavą pensioną saloje prie Devono krantų. Manau, kad tai pati tinkamiausia vieta pensionui su gerais valgiais senojo auklėjimo žmonėms. Čia nebus jokių nuogalių ir gramfonų iki pusiaunakčio. Aš labai džiaugčiausi, jeigu nutartumėte vasaros atostogas praleisti Kareivio saloje – visiškai veltui, kaip mano viešnia. Ar Jums tiktų rugpjūčio pradžią? Tarkim, rugpjūčio aštuntą?

Nuoširdžiai Jūsų

A. N. _____ “

Bet kokia jos pavardė? Parašas buvo sunkiai įskaitomas. „Dabar beveik visi taip pasirašinėja“, – pagalvojo suirzusi Emilė Brent.

Mintyse ėmė perkratinėti Belheveno gyventojus. Ten ji praleido dvi vasaras iš eilės. Pensione buvo apsistojęsi ta miela vidutinio amžiaus moteris – ponja, ponja – kokia gi jos pavardė? Jos tėvas buvo kanauninkas*. Ten taip pat buvo panelė Olton – Ormen... Ne, greičiausiai Oliver! Taip – Oliver.

Kareivio sala! Laikraščiai kažką rašė apie Kareivio salą – kažką apie kino žvaigždę, o gal apie milijonierių amerikietį? Žinoma, dažnai tokias vietas parduoda pigiai – salos tinka ne kiekvienam. Iš pradžių gyvenimas saloje jiems pasirodo romantiškas, bet tereikia ten persikelti, ir iš karto jie susiduria su begale nepatogumų. Todėl ir džiaugiasi ją parduoti.

„Kad ir kaip ten būtų, nemokamos atostogos man garantuotos“, – pagalvojo Emilė Brent. Dabar, kai pajamos taip sumažėjo, o dividendų iš viso nemoka, į tokį pasiūlymą reikia atsižvelgti. Jeigu tik ji galėtų daugiau ką nors prisiminti apie tą poniją – o gal panelę? – Oliver.

* Kanauninkas (lot. *canonicus*, gr. *kanon* – taisyklė) – anglikonų bažnyčioje – kapitulos (vyskupo patariamojo organo) narys.

5.

Generolas Makarturas pažvelgė pro vagono langą. Traukinys artėjo prie Ekseterio, kur jis turėjo persėsti. Kad jas kur, tas geležinkelio atšakas ir vėžlišką traukinių greitį! Juk važiuojant tiesiai, Kareivio sala visiškai netoli.

Jis taip ir nesuprato, kas per tipas tas Onimas. Turbūt pokštinninko Legardo ir Džonio Dajerio draugas.

„...Atvažiuos vienas kitas armijos laikų bičiulis... norėtusi pasikalbėti apie senus laikus.“

Na ką gi, jis norėtų pasikalbėti apie senus laikus. Paskutiniu metu jam atrodė, kad draugai ėmė vengti jo. Ir viskas dėl tų prakeiktų gandy! Dieve mano, tada buvo taip sunku – bet nuo to laiko praėjo beveik trisdešimt metų! Greičiausiai viską išplepėjo Armstrongas. Bjaurus pienburnis! Ką jis apie tai galėjo žinoti? Na, bet daugiau neverta dėl to sukti sau galvą. Gal jam tik pasirodė, kad draugai į jį šnairuoja.

Idomu bus pamatyti, kokia ta Kareivio sala. Apie ją sklando tiek daug gandy. Matyt, kalbos apie tai, kad salą nupirko Admiraltetas, Karo ministerija ar Karo aviacija, turi pagrindo...

Namą pasistatė jaunas Elmeris Robsonas, amerikiečių milijonierius. Kalbama, jog tai jam brangiai kainavo. Taigi prabanga ten tikrai garantuota...

Ekseteris! Ir dar visa valanda laukimo! Jo kantrybė jau išseko. Taip norisi greičiau atvažiuoti...

6.

Daktaras Morisas vairavo savo „Morisą“ per Selisberio lygumą. Jis buvo labai išvargęs... Sėkmė turi ir minusų. Praėjo tos dienos, kai jis, nepriekaištingai apsirengęs, sėdėdavo savo ištaigingai

apstatytame kabinete Harlio gatvėje prie naujausios aparatūros ir laukė, ištisas dienas lūkuriavo, nežinodamas, kas jo laukia – sėkmė ar pražūtis...

Na ką gi, jam pasisekė! Jis prakuto. Žinoma, be sėkmės reikėjo ir išmanymo. Jis išmanė savo darbą, tačiau to nepakako. Svarbiausia – sėkmė. O jį ir aplankė sėkmė! Tikslī diagnozė, pora dėkingų pacienčių, turinčių pinigų ir visuomeninę padėtį, – ir apie jį pradėjo kalbėti. „Turite pasikonsultuoti su Armstrongu – jis gana jaunas, tačiau gabus. Štai Pemė – pas ką tik ji metų metais nesigydė, o Armstrongas tik pažvelgė ir iš karto suprato, kas jai!“ Nuo to viskas ir prasidėjo.

Daktaras Armstrongas tapo madingu gydytoju. Visos jo priėmimo valandos buvo užpildytos. Laiko poilsiui beveik neliko. Štai kodėl šį rugpjūčio rytą jis džiaugėsi, kad palieka Londoną ir kelias dienas praleis saloje prie Devono krantų. Žinoma, tai nebus tikras poilsis. Laiškas, kurį jis gavo, gana miglotas, bet prie jo pridėtas čekis buvo visiškai konkretus. Milžiniškas honoraras. Tie Onimai tikriausiai maudosi piniguose. Iš visko sprendžiant, vyras nerimauja dėl žmonos sveikatos ir nori pasikonsultuoti su daktaru, nesukeldamas jos įtarimo. Ji net girdėti nenori apie jokių daktarus. Jos nervai...

Ak, jau tie nervai! Daktaras kilstelėjo antakius. Jau tos moterys su savo nervais! Na, bet šiaip ar taip, jam tai tik į naudą. Pusė moterų, kurios į jį kreipėsi, niekuo nesirgo, išskyrus nuobodulį, bet tik pamėgink joms tai pasakyti! Todėl visuomet galima ką nors atrasti.

„Žinote, šiek tiek pablogėjęs jūsų (čia reikia įterpti kokį nors ilgą medicininį terminą), žodžiu, nieko baisaus, bet reikia šiek tiek pagydyti. Gydymas labai paprastas...“

Juk medicinoje daugiausia gydo tikėjimas. O jis išmanė savo darbą – mokėjo paguosti ir suteikti vilties.

Laimei, kad po to įvykio prieš dešimt, – ne, prieš penkiolika metų – jis sugebėjo suimti save į rankas. Tik per stebuklą

išsisuko. Buvo netoli iki pražūties. Patirtas sukrėtimas privertė jį surimtėti – išsyk liovėsi gėręs. Dievaži, tuomet tik per stebuklą išsisuko...

Jį apkurtino veriantis automobilio signalas – pro šalį aštuoniasdešimt mylių per valandą greičiu pralėkė milžiniškas „Super Sports Dalmein“. Daktaras Armstrongas vos neįsirežė į tvorą. Turbūt vienas iš tų jaunų kvailių, kurie laksto po visą šalį tarsi patrakę. Kaip jis nekenčia jų! Jis ir vėl vos ne vos išsisuko. Prakeiktas kvailys!

7.

Tonis Marstonas, triukšmingai lėkdamas per Miero kaimelį, pagalvojo: kiek dabar keliuose šitokių vos bepasivelkančių kledarų! Nuolat užstoja kelią. Ir būtinai važiuoja pačiu kelio viduriu. Anglijoje normaliai nepavažinėsi... Štai Prancūzijoje – visai kitas dalykas...

Stabtelėti čia išgerti ar važiuoti toliau? Laiko turiu marias. Liko tik koks šimtas mylių su trupučiu. Mielai išgerčiau stiklą džino su imbieriniu limonadu. Tiesiog nepakeliamas karštis!

O toje saloje turbūt bus galima neblogai praleisti laiką, jei nepages oras. Įdomu, kas per vieni, tie Onimai? Tikriausiai turtingi prasimušėliai. Barsukas tokiems turi puikią uoslę. O kas jam, vargšui, belieka, juk pats pinigų neturi...

Reikia tikėtis, jog gėrimų jie nepritrūks. Nors kas žino tuos prasimušėlius. Gaila, kad nepasitvirtino kalbos, jog Kareivio salą nusipirko Gabrielė Terl. Jam patiktų sukiotis tos kino žvaigždės aplinkoje. Ką gi, reikia tikėtis, kad merginų ten vis dėlto bus...

Išėjęs iš viešbučio pasiražė, nusižiovavo, pažvelgė į žydrą dangų ir įsėdo į „Dalmeiną“. Kelios jaunos moterys susižavėjusios nužvelgė jį – gražiai nuaugusį, šešių pėdų vaikina, garbanotais plaukais, įdegusiu veidu ir skaisčiai žydromis akimis.

Jis smagiai spūstelėjo akceleratorių, motoras suriaumojo ir automobilis nepaprastai greitai įsuko į siaurą gatvelę. Senukai ir pasiuntinukai metėsi į šalis. Gatvės berniūkščiai su pasigėrėjimu lydėjo automobilį akimis.

Antonis Marstonas tęsė savo triumfo žygį.

8.

Ponas Bloras važiavo iš Plimuto lėtuju traukiniu. Be jo paties, kupė buvo tik vienas keleivis – senas jūreivis padūmavusiomis akimis. Dabar jis knapsojo. Ponas Bloras kažką kruopščiai užsirašinėjo į bloknotėlį.

„Štai ir visi, – sumurmėjo jis. – Emilė Brent, Vera Kleitorn, daktaras Armstrongas, Antonis Marstonas, senasis teisėjas Vorgreivas, Filipas Lombardas, generolas Makarturas, šv. Mykolo, šv. Jurgio ir „Už kovinius nuopelnus“ ordinų kavalierius, bei du tarnai, ponas ir ponia Rodžersai.“

Jis užvertė užrašų knygutę ir įsidėjo ją į kišenę. Metė žvilgsnį į kampą, kur snūduriavo senasis jūreivis.

„Prisisproges kaip reikiant“, – tiksliai nustatė ponas Bloras.

Ir vėl viską kruopščiai, iš pagrindų pergalvojo. „Darbas, atrodo, bus visai nesunkus, – nusprendė jis. – Neturėčiau susimauti. Ir atrodau, mano galva, neblogai.“

Jis atsistojo ir susirūpinęs, įdėmiai apžiūrėjo save veidrodyje. Ūsai darė jį šiek tiek panašų į kariškį. Veidas neišraiškingas. Akys pilkos, susodintos arti viena kitos. „Galėčiau tikti ir į majorus, – pagalvojo ponas Bloras. – Vos nepamiršau – tenai gi bus tas generolas. Jis iš karto mane demaskuotų. Pietų Afrika – štai ko man reikia! Nė vienas iš šių žmonių nėra ten buvęs, o aš kaip tik neseniai perskaičiau reklaminį prospektą turistams, taigi, galiu laisvai apie tai kalbėti.“ Laimei, kolonistai verčiasi kaip išmano. Apsimetęs verslininku iš Pietų Afrikos, jis išvengtų demaskavimo.

Kareivio sala... Jis lankėsi joje dar vaikystėje... Dvokianti, žuvėdrų nutupėta uola per mylią nuo kranto. Salą taip pavadino todėl, kad jos kontūrai priminė vyro galvą.

Keista idėja – pastatyti tokioje saloje namą! Kai blogas oras, saloje apskritai klaiku! Bet ko tik neprisigalvoja tie milijonieriai!

Kampe sėdintis senis prabudo ir tarė:

– Jūroje nieko negali numatyti, ničnieko!

– Tikra tiesa. Nieko negali numatyti, – ramina mai pritarė ponas Bloras.

Senis porą kartų žagtelėjo ir liūdnei ištare:

– Bus škvalas.

– Ne, bičiuli, šiandien bus puiki diena, – paprieštaravo ponas Bloras.

– O aš sakau, kad bus škvalas, – piktai atkirto senis. – Aš jį užuodžiu.

– Galbūt jūs ir teisus, – taikiai sutiko ponas Bloras.

Traukinys sustojo ir senis svyrinėdamas pakilo.

– Išlipsiu čia, – pasakė jis ir truktelėjo duris, bet nesėkmingai. Ponas Bloras jam padėjo.

Senis stabtelėjo tarpduryje. Iškilmingai pakėlė ranką, jo apsi-
blaususios akys sumirksėjo.

– Saugokis ir melskis. Artėja Paskutinio teismo diena.

Ir nuvirto į peroną. Išsitiesęs ant perono, jis dar kartą pažvelgė į poną Blorą ir iškilmingai pareiškė:

– Sakau jums, jaunuoli. Artėja Paskutinio teismo diena.

Sėsdamas į savo vietą, ponas Bloras pagalvojo: „Paskutinio teismo diena greičiau išmuš jam, nei man!“.

Bet čia, kaip kad dažnai pasitaiko, jis klydo...

II

Šalia Oukbridžo stoties mindžiukavo grupelė žmonių, o už jų – nešikai su lagaminais. Kažkuris jų šūktelėjo:

– Džimai!

Iš taksi išlipo vairuotojas.

– Jūs tikriausiai į Kareivio salą? – pasiteiravo jis minkšta Devono tartimi.

Į jo klausimą atsiliepė keturi balsai. Keleiviai ėmė vogčiomis dirščioti vienas į kitą.

– Čia du taksi, sere, – pasakė vairuotojas, kreipdamasis į poną Vorgreivą, kaip į vyriausią iš visos kompanijos. – Vienas turi palaukti, kol atvyks lėtasis traukinys iš Ekseterio – juo atvažiuos dar vienas džentelmenas. Traukinys bus maždaug po penkių minučių. Jeigu kuris iš jūsų sutiktų palaukti, taip būtų kur kas patogiau.

Vera Kleitorn, prisiminusi savo sekretoriškas pareigas, tuoj pat atsiliepė.

– Aš palauksiu, – pasakė ji ir pažvelgė į kitus tris. Jos žvilgsnis ir balso intonacija bylojo, jog ji įpratusi įsakinėti. Tikriausiai lygiai taip pat ji skirstė į komandas mergaites per kūno kultūros pamokas.

– Ačiū, – manieringai ištarė panelė Brent ir, taksistui atidarius dureles, pasilenkusi įlipo į automobilį. Teisėjas Vorgreivas nusekė paskui ją.

Kapitonas Lombardas pasakė:

– Aš palauksiu drauge su panele...

– Kleitorn, – prisistatė Vera.

– Mano pavardė Lombardas. Filipas Lombardas.

Nešikai dėjo lagaminus į bagažinę. Teisėjas Vorgreivas atsargiai, kaip ir dera senam teisininkui, pareiškė:

– Šiandien puikus oras.

– Taip, iš tiesų, – pritarė panelė Brent. „Šis džentelmenas labai orus, – pagalvojo ji. – Paprastai tokių pajūrio pensionuose nesutiksi. Akivaizdu, jog ponios ar panelės Onim labai platūs ryšiai...“

– Ar jums pažįstamos šios vietos? – pasiteiravo teisėjas Vorgreivas.

– Esu buvusi Kornvalyje ir Torke, bet šioje Devono dalyje pirmą kartą.

– Aš taip pat nepažįstu šių vietų, – pasakė teisėjas.

Taksi pajudėjo.

– Gal norėtumėte palaukti automobilyje? – paklausė antrojo taksi vairuotojas.

– Ačiū, ne, – ryžtingai atsisakė Vera.

Kapitonas Lombardas nusišypsojo.

– Ši saulės nušviesta siena kur kas patrauklesnė. O gal jūs norėtumėte paėjėti į stotį?

– O ne, malonu pabūti gryname ore po traukinio tvankumos.

– Jūs teisi. Tikra kankynė keliauti traukiniu tokiu oru, – atsakė jis.

– Tikiuosi, jis išsilaikys – turiu galvoje orą, – mandagiai atsakė Vera. – Vasaros Anglijoje tokios permainingos.

– Ar jūs gerai pažįstate šias vietas? – uždavė ne itin originalų klausimą kapitonas Lombardas.

– Ne, niekada nesu čia buvusi, – atsakė Vera, ir kad iš karto būtų viskas aišku, skubiai pridūrė: – Aš net nesu mačiusi savo šeimininkės.

– Šeimininkės?

– Taip. Aš ponios Onim sekretorė.

– Štai kaip! – Lombardo elgesys pastebimai pasikeitė, jis prakalbo daug laisviau ir gyviau. – Ar jums tai neatrodo keista?

Vera nusijuokė.

– Ne, man taip neatrodo. Ponios Onim sekretorė staiga susirgo ir ji telegrafavo į agentūrą prašydama ką nors atsiųsti. Jie pasiūlė mane.

– Ak, štai kaip. O jeigu ten jums nepatiks?

Vera vėl nusijuokė.

– Bet juk tai tik laikinai – tik per atostogas. Turiu nuolatinį darbą mergaičių mokykloje. Be to, siaubingai noriu pamatyti tą Kareivio salą. Apie ją tiek daug rašė laikraščiai. Ar ten iš tikro taip gražu?

– Nežinau. Nesu ten buvęs, – atsakė Lombardas.

– Iš tiesų? Onimai tikriausiai dėl jos galvą pametę. O kas jie tokie? Papasakokite man.

„Idiotiška padėtis, – pagalvojo Lombardas. – Įdomu, pažįstu aš juos ar ne?“ Ir greitai pasakė:

– Per jūsų ranką ropoja širšė. Ne, tik nejudėkite! – ir mostelėjo tarsi ją baidydamas. – Štai ir viskas. Nuskrido.

– Dėkoju. Šią vasarą tiek daug širšių.

– Taip. Tikriausiai dėl karščių. Ar žinote, ko mes laukiame?

– Neturiu nė menkiausio supratimo.

Pasigirdo garsus ir pratisas artėjančio traukinio švilpimas.

– Štai ir lauktasis traukinys, – pasakė Lombardas.

2.

Prie išėjimo iš perono pasirodė aukštas, kariškos išvaizdos senis, trumpai kirptais žilais plaukais ir kruopščiai prižiūrimais ūsiukais. Jo nešikas, svyrinėdamas nuo didelio odinio lagamino svorio, parodė į Verą ir Lombardą.

Vera dalykiškai žengtelėjo į priekį ir prisistatė:

– Esu ponios Onim sekretorė. Mūsų laukia automobilis. – Ir pridūrė: – O čia ponas Lombardas.

Skaitykite likusius
172 iš 192 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Svečiai, pakviesti į dvarą saloje, į kurią įmanoma
patekti tik šeimininko laiveliu, miršta vienas po
kito. Mirtys atkartoja vaikišką skaičiuotę apie
dešimt kareivėlių.

Ar nuskambės paskutinė skaičiuotės eilutė „... ir
tada nebeliko nei vieno“?

Dešimt žmonių, kurių kiekvienas turi ką slėpti ir ko
bijoti, į atokioje saloje esantį dvarą pakviečia šeimininkas,
kuris, keista, bet taip ir nepasirodo. Svečiai atskirti nuo likusio
pasaulio – saloje tik jie ir tamsūs jų praeities šešėliai.

Pakviestieji vienas po kito dalijasi juodomis savo nedoros
praeities paslaptimis. Ir vienas po kito miršta...

Po kiekvieno nužudymo jų skaičius mažėja, o siaubas didėja:
pirmasis svečias miršta nunuodytas tuoj pat po pietų.

Antrasis tiesiog neprabunda ryte. Kai smūgiu į galvą
užmušamas senasis generolas, svečiai suvokia, kad žudikas
yra vienas iš jų.

Kas yra žudikas? Ar bent vienas iš jų išgyvens?

„Jei esate vienas iš nedaugelio, nepažinusių
Agathos Christie genialumo, šis romanas yra
puikus atspirties taškas.“

- DAVID BALDACCI, #1 New York Times bestselerių autorius

Skaityk.
Komentuok.
Sek.

linktr.ee/obuolys.lt

ISBN 978-609-484-974-9

Grafinė literatūra > Detektyvas